

høje det Statskassjebidrag, som her bestemmes, saaledes at det kan blive passende, efterhaanden som Sygekassernes Medlemsantal stiger. Under denne Betingelse, men ogsaa kun under den Betingelse bliver det en god og gavnlig Lov. Det have vi imidlertid i og for sig ikke absolut nogen Vished for, og der bliver endnu mindre Vished derfor, naar man vil slaa Loven op til noget stort. Siger man derimod til Befolkningen: Det er en Nødhjælp i Øjeblikket til de nuværende Sygekasser, saa er det meget rimeligt, at man stemmer for den, som Stillingen er, og saa kan man efterhaanden naa et andet Resultat. Men siger man, at der opnaas betydeligt ved Loven, som den foreligger, saa narrrer man Befolkningen, thi det er ikke noget betydeligt, naar der af Statskassen, hvoraf der udgaar Millioner til de unyttigste Formaal, bliver udredet en halv Million til de nuværende Sygekassemedlemmer. Jeg maa tilstaa, at især for Forhandlingspolitikken, som nu skal tage denne Lov til Indtægt, synes jeg, at det er ret ubetydeligt, hvad der sker. Det er ikke nogen solid Bygning, man her opfører, men et midlertidigt Skur for Sygekasserne, hvor de en Tid kunne trives, og som efterhaanden kan forandres til noget nyttigt og godt. Det er Mindretallets Stilling til Loven, som jeg nu har motiveret den. Vi stemme for Loven trods dens Skrøbeligheder, fordi vi finde den saa urimelig, at vi mene, at den maa forandres, og vi tiltræde i øvrigt Loven, fordi den under Forudsætning af, at Begrænsningen hæves, efterhaanden kan blive Sygekasserne til Nytte.

Scharling: Efter det Foredrag, vi nu hørte af det ærede Medlem, skulde man jo tro, at denne Lovs Gennemførelse i den Skikkelse, hvori den nu foreligger, maatte betragtes som en Sejr for det Parti, hvortil jeg hører, og som jeg har repræsenteret ved Forhandlingerne om den. Jeg maa imidlertid desværre tilstaa, at jeg ikke kan betragte den som en saadan Sejr for dette Parti, men at tværtimod ogsaa jeg har haft adskillige Betænkkeligheder ved det foreliggende Resultat, om jeg end samstemmer med de øvrige Medlemmer af Udvalgets Flertal i, at jeg ubetinget maa tilraade Lovens Gennemførelse i den Skikkelse, hvori den nu foreligger. Jeg skal naturligvis erende, at nogle af de i Landstinget gennemførte Ændringer, fra mit Standpunkt betragtet, ere Forbedringer, og at dette netop angaar nogle af de Punkter, om hvilke jeg her i Tinget ved tredje Behandling fremhævede, at vi fra vor Side ikke kunde gaa med til dem, saaledes som de

bleve vedtagne her i Tinget sidst, men der er enkelte andre Punkter, hvor jeg ikke er i samme Grad tilfreds med Resultatet. Jeg skal saaledes eksempelvis fremhæve den nuværende Affættelse af § 8, Omflytningsparagraffen, som er bleven reduceret til et saadant Minimum, at jeg paa ingen Maade finder den fyldestgørende og beklager, at den er bleven saa stærkt reduceret. Ogsaa Bortskæringen af et Par Punkter i § 29, den tidligere § 28, beklager jeg. Det, som egentlig er Hovedspørgsmaalet, naar der skal spørges, hvilket Parti der bliver det sejrende, er imidlertid Spørgsmaalet om Statsstilskuddet, og her kan jeg aldeles ikke erkende, at vi have vundet nogen Sejr. Tværtimod, jeg betragter Indrømmelsen deraf som en høj Grad af Smødelommen fra vort Standpunkt, og for mit eget Vedkommende er det ikke uden stor Betænkkelighed, at jeg er gaaet med dertil. Det ærede Medlem, der talte sidst, vilde gøre gældende, at hvad der nu her fastsættes, er i Grunden slet ikke andet, end hvad Regeringen hele Tiden har dels forlangt, dels tilbudt, og at man altsaa ganske simpelt er gaaet ind paa det, Regeringen har dels forlangt, dels tilbudt; men det ærede Medlem forekommer mig her at gaa temmelig let hen over den Forstel, der dog er mellem, om det er Statskassen eller Kommunerne, der skulle yde Tilskuddet. Det ærede Medlem sagde, at der i Regeringens Forslag stod ikke, at der skulde indføres en Brændevinsbestatning, men kun, at naar en saadan blev indført — og det er Folketinget jo Herre over — skulde det i Paragraffen nævnte slet, men det i Paragraffen nævnte var jo, at kun under den Forudsætning skulde Statskassen overtage det hele Tilskud, og saa længe det ikke var slet, skulde Statskassen kun overtage det halve Tilskud. Jeg kan altsaa ikke se rettere, end at som Loven nu foreligger, er der i Virkeligheden en Fordobling af det Tilskud, som det paa Statskassens Vegne er tilbudt at give Sygekasserne. Det er blevet gjort gældende af det Mindretal, jeg repræsenterer her i Tinget, ved tidligere Behandlinger, at vi anstaa det nødvendigt, for at hele Tilskuddet skulde paalægges Statskassen, at der fikredes denne en tilsvarende Dækning ved en ny Stat. Dette er ikke slet, der er altsaa slet en meget stor Indrømmelse til Flertallet i dette Ting, og jeg betragter dette saa meget mere som en væsentlig Indrømmelse, som det jo maa siges, naar vi se paa Finansloven for det kommende Aar, som den foreligger i Øjeblikket, at det Beløb, der skal gives hertil, ikke er disponibelt, det eksisterer ikke. Der er intet Overskud paa det foreliggende Finanslovsforslag, som kan anvendes